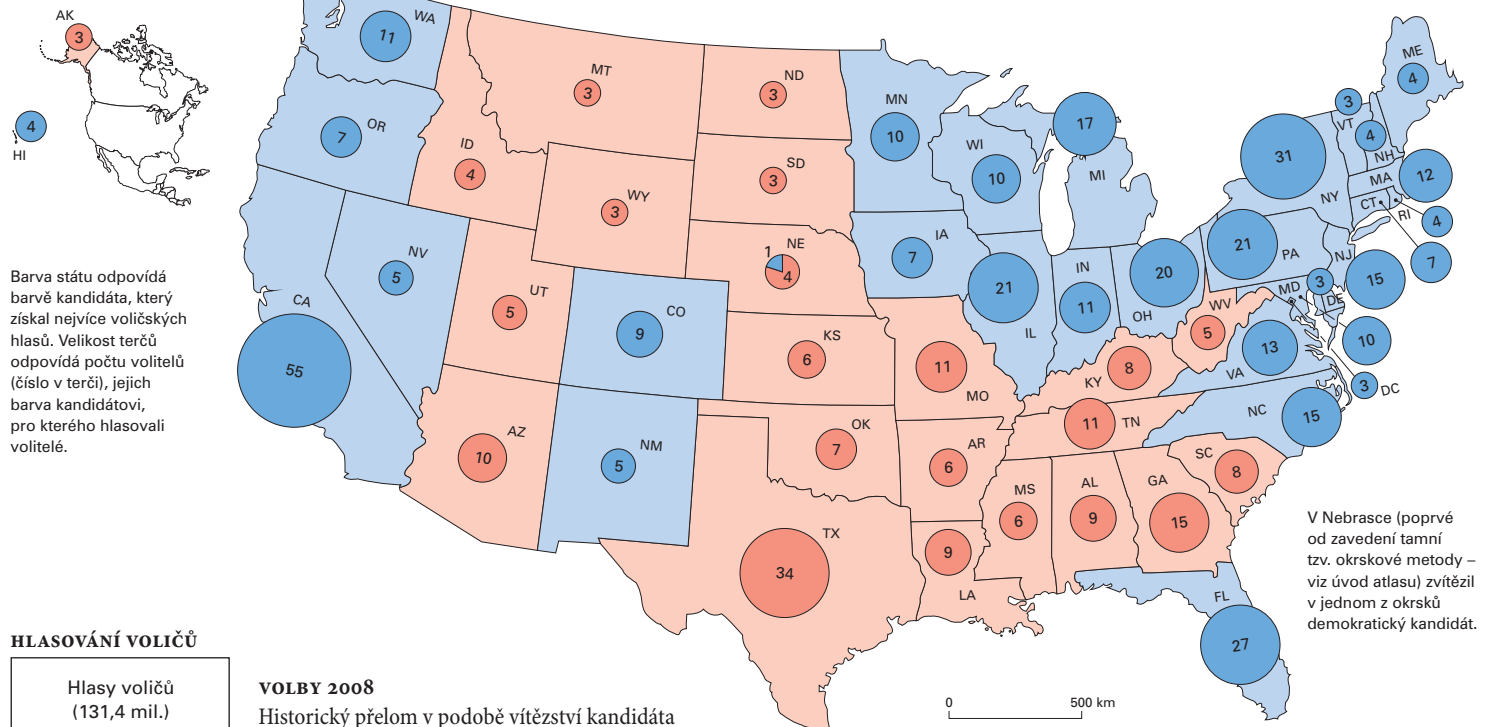

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ VOLITELŮ (538)

Barack H. Obama Joseph (Joe) R. Biden, Jr. [Demokratická strana]	365 (67,8 %)
John S. McCain, III Sarah L. H. Palin [Republikánská strana]	173 (32,2 %)

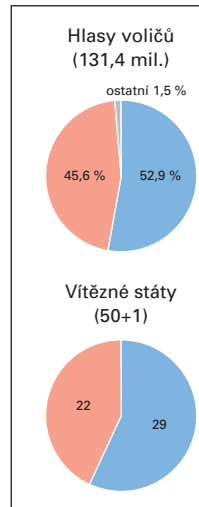
VÝSLEDKY PODLE STÁTŮ A VOLITELŮ

Barva státu odpovídá barvě kandidáta, který získal nejvíce voličských hlasů. Velikost terčů odpovídá počtu volitelů (číslo v terči), jejich barva kandidátovi, pro kterého hlasovali volitelé.

V Nebrasce (poprvé od zavedení tamní tzv. okrskové metody – viz úvod atlasu) zvítězil v jednom z okrsků demokratický kandidát.

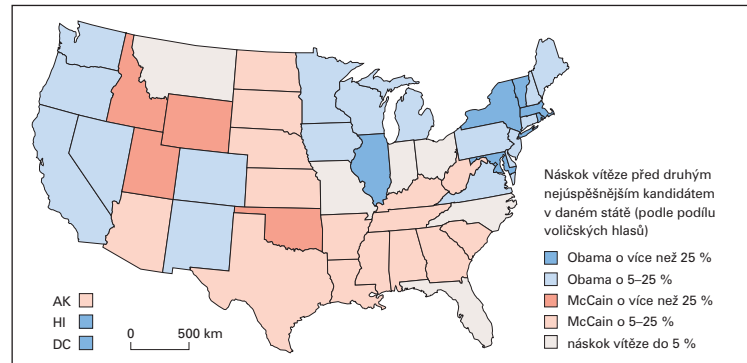
HLASOVÁNÍ VOLIČŮ

VOLBY 2008

Historický přelom v podobě vítězství kandidáta černošského původu. Demokratický senátor Barack Obama byl zpočátku v primárkách považován za outsidera (proti favorizované Hillary Clintonové), později byli mnozí analytici skeptičtí k jeho nadějším na celkové vítězství pro jeho politickou nezkušenost a afroamerický původ. Vážná ekonomická krize, přičítaná zčásti na vrub republikánské vlády, nedůvěra ve schopnosti republikánského kandidáta McCaina řešit ekonomické otázky a kvalitně vedená kampaň přinesly nakonec Obamovi vítězství. Voleb se účastnil historicky nejvyšší počet voličů, volební kampaň byla nejdražší v historii. Demokraté získali poprvé od roku 1964 Indianu a Virginii, poprvé od roku 1976 pak Severní Karolínu.

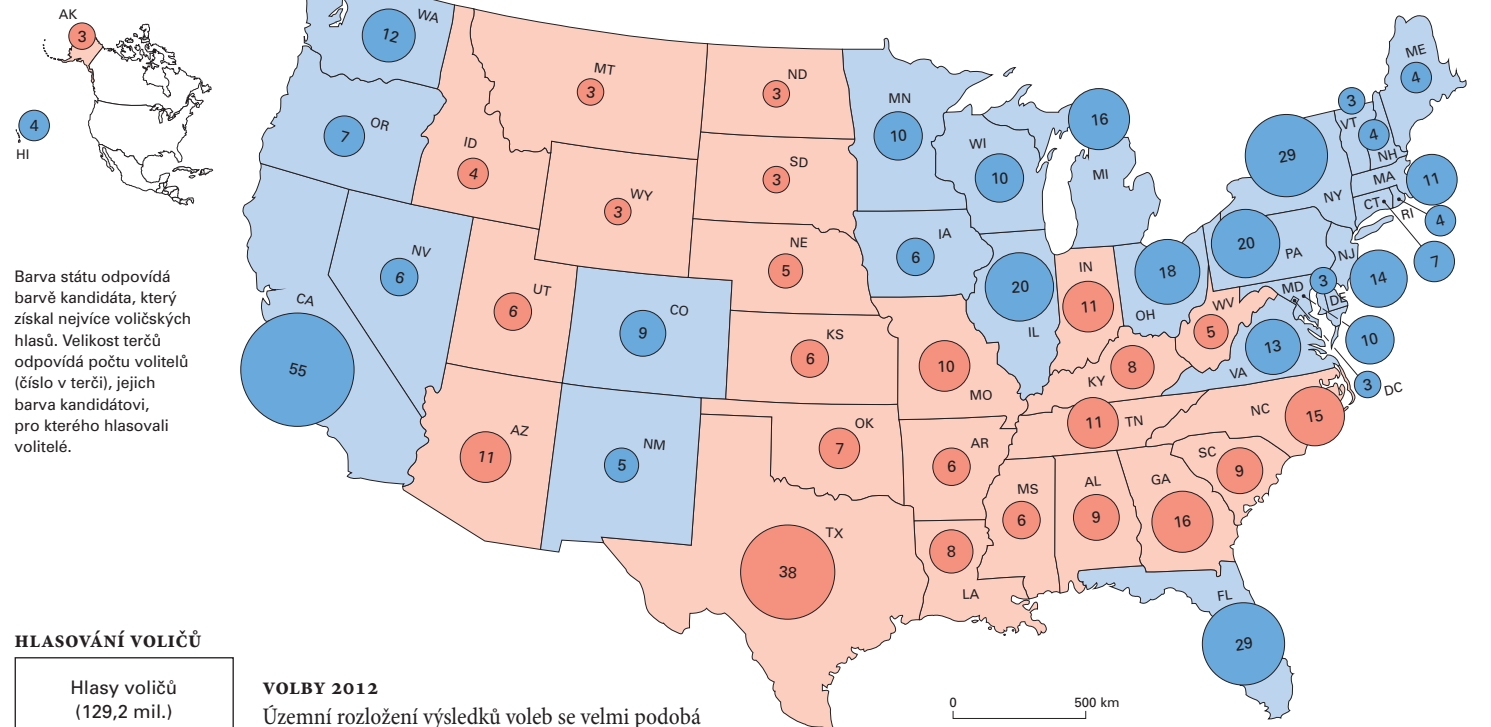
PŘEVaha VÍTĚZNÝCH KANDIDÁTŮ V JEDNOTLIVÝCH STÁTECH

VÝSLEDKY HLASOVÁNÍ VOLITELŮ (538)

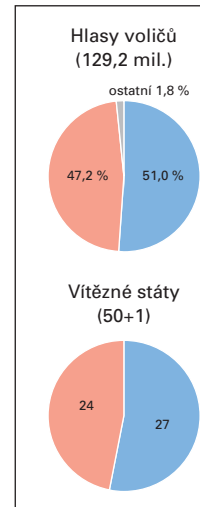
Barack H. Obama Joseph (Joe) R. Biden, Jr. [Demokratická strana]	332 (61,7 %)
Willard Mitt Romney Paul Ryan [Republikánská strana]	206 (38,3 %)

VÝSLEDKY PODLE STÁTŮ A VOLITELŮ

Barva státu odpovídá barvě kandidáta, který získal nejvíce voličských hlasů. Velikost terčů odpovídá počtu volitelů (číslo v terči), jejich barva kandidátovi, pro kterého hlasovali volitelé.

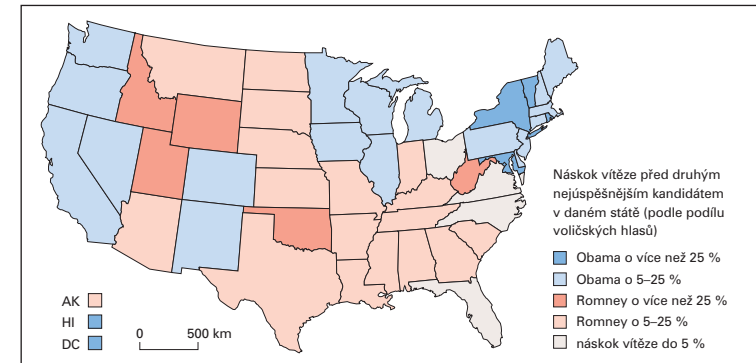
HLASOVÁNÍ VOLIČŮ

VOLBY 2012

Územní rozložení výsledků voleb se velmi podobá volbám v roce 2008. Republikáni se pokusili využít rozčarování z Obamy, ale vnitřní napětí v Republikánské straně a „bratrovražedný“ boj v republikánských primárkách je o výhody připravil. Kandidátem republikánů se nakonec stal bývalý guvernér Massachusetts – W. Mitt Romney, který představoval spíše umírněnější křídlo strany, nicméně musel neustále manévrovat, aby se zcela nerozešel s ultrakonzervativci (např. Tea Party). Oproti volbám 2008 získal Indianu a Severní Karolínu, dále pak jeden voličský hlas za okrsek v Nebrasce. Navíc „republikánské státy“ získaly díky přepočtu volitelů po sčítání v roce 2010 šest hlasů na úkor „demokratických států“. To však na vítězství nestačilo.

PŘEVaha VÍTĚZNÝCH KANDIDÁTŮ V JEDNOTLIVÝCH STÁTECH

BARACK HUSSEIN OBAMA

První prezident – Afroameričan, prezident „změny a velkých nadějí“. Od jeho vlády se očekávalo ukončení angažovanosti v Iráku a Afghánistánu, posílení vztahů s evropskými spojenci (a obecně vylepšení „pověsti USA ve světě“), vstřícnější postoj k ekologickým opatřením, snaha o větší diverzifikaci energetické základny, ale prvořadým úkolem bylo řešení hluboké ekonomické krize.

Obama se narodil 4. srpna 1961 v havajském Honolulu do smíšené běloško-černošské rodiny. Otec pocházel z Keni, matka byla běloška z Kansasu. Rodina se rozpadla, když byly Barackovi pouhé dva roky. Otec se odstěhoval zpátky do Keni, syna vidal zřídka, matka pak žila většinou v Indonésii, odkud pocházel její druhý manžel. Barack s ní zde strávil čtyři roky, většinu mládí ale prožil na Havaji u svých prarodičů. Absolvent politických věd na Columbijské univerzitě a práva na Harvardu započal profesní dráhu jako právník. V roce 1992 se oženil, má dvě dcery. Jeho politická kariéra začala v roce 1997 a byla velmi strmá. V roce 1997 se stal senátorem ve státě Illinois (1997–2004), v roce 2004 byl zvolen do amerického

Senátu. Na celostátní úrovni se poprvé dostal do popředí na konferenci demokratů v roce 2004, kde zaujal přítomné skvělým projevem. Volební kampaň v roce 2008 vedl mimořádně profesionálně, vedle charismatu, mladistvého vzhledu a výjimečných řečnických schopností, kterými se pro mnohé stal „nástupcem“ J. F. Kennedyho, zaujal také výběrem kvalitních spolupracovníků (např. volba zkušeného senátora Josepha Bidena jako kandidáta na viceprezidenta otupila kritiku směřující k Obamově nezkušenosti v zahraniční politice). Do Baracka Obamy vkládala značná část veřejnosti obrovské naděje, míra jeho popularity byla zpočátku velmi vysoká (cca 70%), a pro 44. prezidenta USA tak

BARACK HUSSEIN OBAMA →

bylo nesmírně obtížné „nezklamat“. Což jeho první funkční období plně potvrdilo. Podařilo se mu stáhnout americké vojáky z Iráku, snížit angažovanost USA v Afghánistánu, zlepšit vztahy se spojenci, relativně úspěšně čelil hospodářské krizi, sanoval banky, zachránil americké automobilky před bankrotem a ekonomika USA začala opět růst (i díky boomeru těžby břídlíčního plynu, který výrazně snížil cenu energií). Novou etapu vztahů s Ruskem zahájila dohoda START (Strategic Arms Reduction Treaty – Dohoda o snížení počtu strategických zbraní) podepsaná 8. dubna 2010 v Praze ruským prezidentem D. Medvěděvem a prezidentem Obamou (dohoda navazuje na starší smlouvy

START I a START II). Na druhé straně zadlužování Spojených států neustále rostlo, Obama nedokázal uzavřít kritizované „vězení teroristů“ na Guantánamu, napětí mezi tábory republikánů a demokratů se nesnížilo, ba naopak. V prvním funkčním období se vedle výše zmíněných témat usilovně věnoval reformě zdravotnictví. Přes odpor republikánů (i malé části demokratů) se mu v roce 2010 podařilo prosadit kompromisní návrh rozšiřující zdravotní pojištění, byť stále se nejedná o plně všeobecné zdravotní pojištění (start reformy byl několikrát odložen). Právě jen dílčí úspěchy ve vyjednávání s republikány, zásadní neshody ve způsobu řešení rekordního schodku státního rozpočtu

a pokračující hospodářská krize snížily popularitu Obamy v polovině funkčního období ke 40 %. Ve volebním roce 2012 se však již dostavily příznaky hospodářského oživení (nezaměstnanost klesla z více než 10 % na konci roku 2009 k 8 %), o rok dříve se stáhli Američané z Iráku a američtí vojáci našli a zabili hlavního strůjce útoků z 11. září 2001 – Usámu bin Ládina. To vše pomohlo Obamovi k volebnímu vítězství nad M. Romneym a druhému funkčnímu období. (V roce 2009 obdržel Obama poměrně překvapivě Nobelovu cenu míru – jako čtvrtý prezident USA, po T. Rooseveltovi, W. Wilsonovi a J. Carterovi – za „mimořádné úsilí o posílení mezinárodní diplomacie a spolupráce mezi národy“.) ■

Prezidentské volby USA ve 20. a 21. století

NÁRŮST POČTU VOLIČŮ

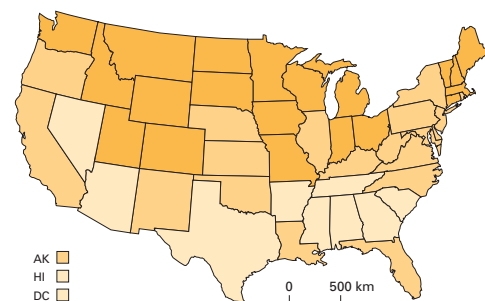
První prezidentské volby ve 20. století se konaly v r. 1904, Spojené státy tehdy měly přibližně 82 milionů obyvatel (zhruba čtvrtinu dnešní populace), k volbám se dostavilo 13,5 milionu oprávněných voličů ve 45 existujících státech USA. Během osmi let přibýly další tři státy (Oklahoma, Nové Mexiko a Arizona), v r. 1959 doplnily Aljaška a Havajské ostrovy počet států USA na dnešních 50. Od r. 1964 má vlastní volitele i District of Columbia, ačkoliv není zastoupen v Kongresu (počet volitelů odpovídá úhrnu senátorů a poslanců, na které by měl nárok, kdyby byl státem, nesmí však převýšit počet volitelů státu s nejnižším počtem obyvatel – XXIII. dodatek ústavy z r. 1961). Od té doby probíhají prezidentské volby v 51 volebních obvodech, které mají díky většinovému systému zásadní roli (nikoliv jen statisticko-organizační jako např. u nás).

Od r. 1920 je právo volit celostátně garantováno ženám (XIX. dodatek ústavy) – do té doby mohly volit jen v některých státech. XXVI. dodatek ústavy z r. 1971 celostátně garantuje volební právo pro občany starší 18 let. Pro úplnost je nutno zmínit, že volit může občan, který je tzv. registrován, přičemž proces registrace voličů je upravován místní legislativou jednotlivých států.

Jak dokládá graf, za 108 let se počet voličů zdesateronásobil, což souvisí přirozeně především s nárůstem počtu obyvatel USA (1904 – 82,2 mil., 1920 – 105,3 mil., 1960 – 178,6 mil., odhad 2012 – 314,0 mil.), ale také s rozšířením volebního práva (viz výše).

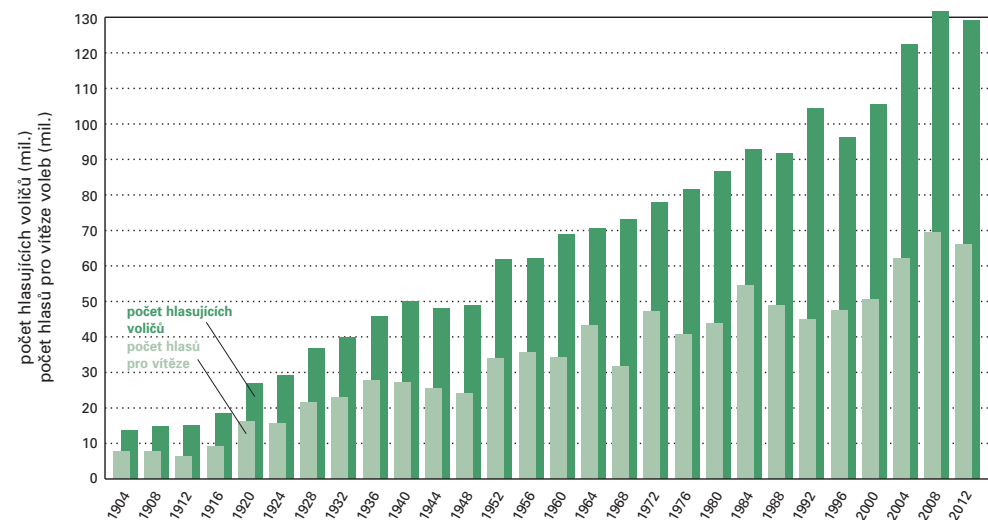
Průměrná volební účast za období 1904–2012 je zhruba 56 % (z oprávněných voličů). Volební účast se snižovala z hodnot nad 60 % na začátku století k hodnotám kolem 50 % v 80. a 90. letech 20. století. Existují významné regionální rozdíly ve volební účasti v rámci Spojených států amerických.

VOLEBNÍ ÚČAST PODLE STÁTŮ

Průměr volební účasti 1960–2012 (podíl z oprávněných voličů)
 do 50 % 50–60 % nad 60 %

VÝVOJ POČTU HLASJÍCÍCH VOLIČŮ

ZMĚNA POČTU VOLITELŮ V JEDNOTLIVÝCH STÁTECH

Poslední významná změna v celkovém počtu volitelů nastala po sčítání v r. 1910, pozdější malý nárůst odpovídal přijetí nových států a uznání nároku D. C. (1904 – 476, 1908 – 483, 1912 – 531, 1960 – 537, od 1964 – 538). Změna „váhy“ jednotlivých států ve volitelském sboru souvisí s nerovnoměrným nárůstem populace. Pro ilustraci připojujeme volební mapy z let 1912 (tehdy měly USA 48 států) a 2012 (50 států a D. C.). Dnes náleží Kalifornii stejný počet volitelů (a tedy stejný význam) jako všem ostatním státům západu USA dohromady. Nerovnoměrné rozložení existovalo pochopitelně vždy, v průběhu 20. století se posunulo těžiště ze severovýchodu a středu více na úplný jih (Texas, Florida) a především západ USA (Kalifornie). Jde o důsledek migrace do tzv. „slunečného pásu“ jihu a jihozápadu, který se stal symbolem moderního průmyslu a služeb (letecký a kosmický průmysl, elektrotechnika, software atd.). V případě Arizony, Nového Mexika, Texasu či Kalifornie je příčinou nadprůměrného nárůstu počtu obyvatel také geografická blízkost hranic s Mexikem, odkud je v posledních desetiletích nejvyšší přistěhovalectví do USA. Pás šesti států na jihozápadě a západě USA (Texas–Washington) měl zastoupení ve volitelském sboru v r. 1904 odpovídající 7,5 %, v r. 2012 již 23,8 %. Naopak relativně poklesl význam států na severovýchodě (stagnace tradičních průmyslových odvětví), ale také zemědělských států ve středu země (např. sedm zemědělských států v oblasti prérií, podél Mississippi – Severní a Jižní Dakota,

Nebraska, Kansas, Minnesota, Iowa, Missouri – mělo v r. 1904 celkem 68 volitelů, zatímco v r. 2012 už jen 43 volitelů). Jak už bylo zmíněno v úvodu, rozložení členů ve volitelském sboru je přepočítáváno podle každého sčítání obyvatel (volitelský sbor je odrazem zastoupení zákonodárců v Kongresu).

VÍTĚZSTVÍ VE VOLBÁCH

Jak kandidáti republikánské strany, tak kandidáti demokratů zvítězili ve 14 prezidentských volbách za posledních 108 let. Kandidáti jiných stran nebo uskupení dokázali ovlivnit volby jenom tím, že oslabili jednoho z hlavních kandidátů. V mnoha případech jde o kandidáty z lůna velkých stran – po neúspěchu na nomináčním sjezdu, nebo když zásadně nesouhlasili s nominací konkrétního kandidáta, šli sami do voleb (1912 T. Roosevelt, 1924 R. La Follette, 1948 J. S. Thurmond, 1960 nezávislí volitelé, 1968 G. Wallace). Nejlepší výsledek kandidáta třetí strany zaznamenal bývalý oblíbený prezident T. Roosevelt v r. 1912 (27,4 % voličských hlasů, zisk 88 volitelů). Specifický byl volební rok 1960, kdy značný volební úspěch zaznamenali tzv. nezávislí volitelé, kteří odmítli podpořit kandidáty nominované sjezdem demokratů (→ 24).

Nejpřesvědčivější vítězství podle podílu voličských hlasů zaznamenal L. Johnson v r. 1964 (61,1 %), podle podílu volitelských hlasů F. D. Roosevelt v r. 1936 (98,5 %), nejvyšší počet volitelských hlasů obdržel R. Reagan v r. 1984 (525). Naopak nejtěsnější volby byly v r. 1960, kdy rozdíl mezi podíly voličské podpory kandidátů Demokratické a Republikánské strany

byl 0,16 % (113 000 hlasů). Anomálií voleb ve 20. století (a důsledkem principu vítěz bere vše) byly volby v r. 2000, kdy kandidát demokratů A. Gore sice získal nejvíce voličských hlasů, ale nezískal potřebnou většinu volitelů – prezidentem se stal republikán Bush. Je to v historii prezidentských voleb USA čtvrtý případ (r. 1824, 1876, 1888). Volby v r. 2000 přinesly také nejmenší odstup v rozdílu volitelských hlasů (271 vs. 266) od r. 1876.

Nejdéle úřadujícím prezidentem v dějinách USA byl F. D. Roosevelt, který zvítězil ve čtyřech po sobě jdoucích volbách (1932–1944) a v úřadu byl od r. 1933 do své smrti v r. 1945. V r. 1951 byl přijat ústavní dodatek, který omezil právo vykonávat úřad prezidenta na nejvýše dvě funkční období. Nejkratší funkční období naopak měli W. Harding (1921–23, zemřel), J. F. Kennedy (1961–63, zavražděn) a G. Ford (1974–1977, do funkce byl nominován jako viceprezident, v dalších volbách nebyl zvolen).

Za posledních sto let nastaly čtyři případy, kdy viceprezident musel zastoupit zemřelého nebo odstoupivšího prezidenta a stal se novým prezidentem USA (1923, 1945, 1963, 1974). Zvláštní je případ r. 1974 – G. Ford nebyl zvolen v řádných volbách v r. 1972 viceprezidentem, nastoupil teprve po rezignujícím viceprezidentovi Agnewovi.

ZMĚNA PROSTOROVÉHO ROZLOŽENÍ PODPORY HLAVNÍCH POLITICKÝCH STRAN

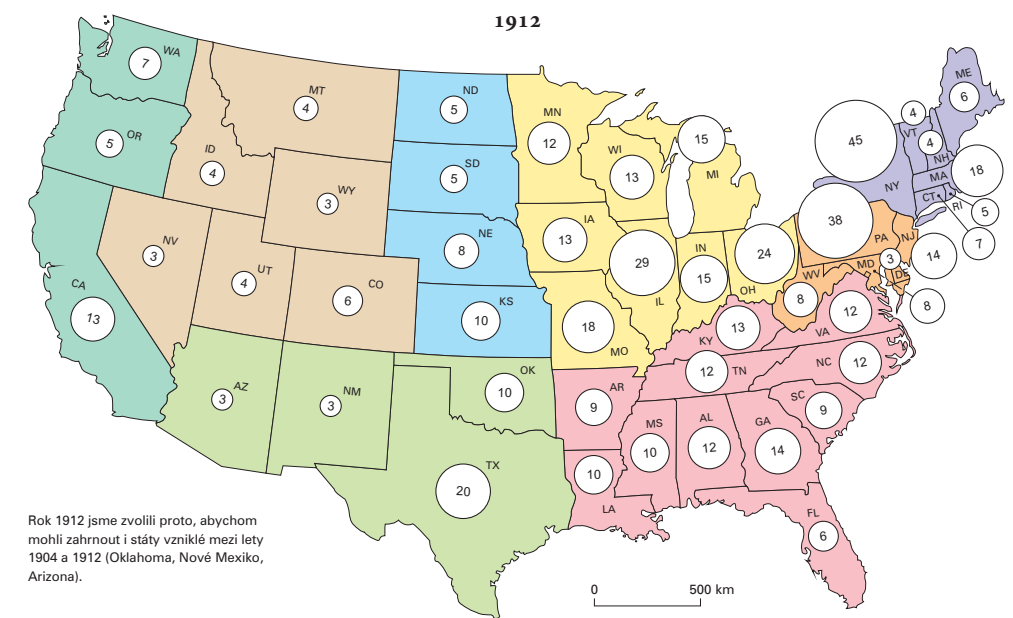
V r. 1904 bylo rozložení sil „ukázkové“ – demokratický kandidát „získal“ všechny státy „Jihu“, republikán zvítězil ve všech ostatních státech. Až do 60. let 20. století přezívala prostorová diference daná občanskou válkou v USA (1861–65), resp. zrušením otroctví a obdobím tzv. Rekonstrukce Jihu (1865–77). Vzhledem k roli, kterou Republikánská strana (z ní vzešel A. Lincoln) sehrála v těchto událostech, bylo pro velkou část jizhanů naprosto nepřijatelné ji volit (prezidentská kandidáti demokratů získávali na Jihu neuvěřitelně vysoké podíly voličských hlasů, např. v Jižní Karolíně neklesl jejich zisk v deseti volbách v období 1904–40 nikdy pod 90 %!). Naopak severovýchod podporoval více republikány, byť zde nebyla podpora tak jednoznačná jako v případě Jihu a demokratů.

Postupně se však toto dělení začalo měnit. Historicky republikánský severovýchod přestal být jejich baštou ve 30. letech 20. století, demokrati ztratili „svůj“ Jih ve zlomových volbách 1964, od té doby volí jižanské státy takřka jednotně republikány (s výjimkou voleb v r. 1976; → 28).

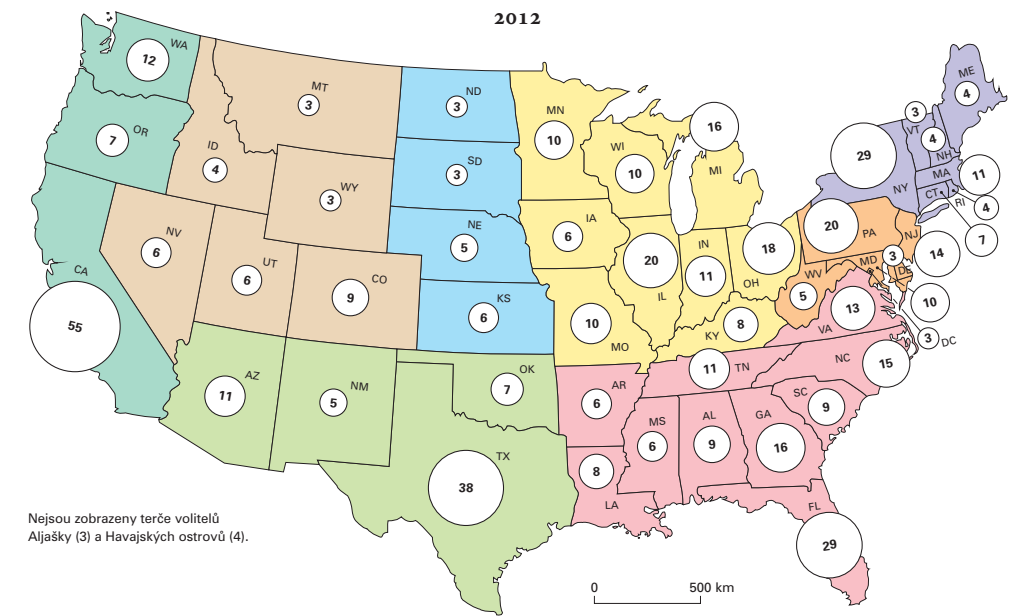
Je možné konstatovat, že první polovina 60. let 20. století tak znamenala zásadní zlom ve volebních preferencích. Značná část voličů na Jihu byla již delší dobu rozladěna liberální politikou Demokratické strany, zvláště v otázce menšin a rasové segregace (štěpení strany v r. 1948, hnutí nezávislých volitelů v r. 1960). Politika prezidentů Kennedyho a Johnsona (včetně schválení zákona o občanských právech v r. 1964) znamenala „poslední kapku“ – Jih se přiklonil k podstatně konzervativnějším republikánům.

V posledních šesti volbách se ustavilo nové rozložení sil: západní pobřeží a severovýchod USA volí demokraty, nepobřežní státy středozápadu a jih USA

POČET VOLITELŮ ZA JEDNOTLIVÉ STÁTY

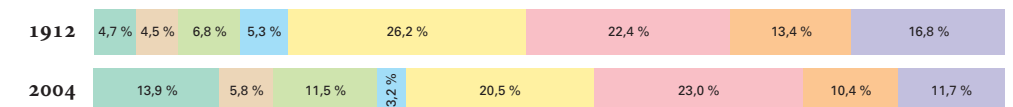

Rok 1912 jsme zvolili proto, abychom mohli zahrnout i státy vzniklé mezi lety 1904 a 1912 (Oklahoma, Nové Mexiko, Arizona).

Nejsou zobrazeny terče volitelů Aljašky (3) a Havajských ostrovů (4).

VOLITELÉ PODLE OBLASTÍ USA

Oblasti zleva: státy pacifického pobřeží, státy Skalistských hor, jihozápad USA, státy centrálních rovin, středozápad USA, jih USA, státy středoaletské oblasti, severovýchod USA. Barvy odpovídají podkladům oblastí v mapách na této straně.

volí republikány. Odráží to skutečnost, že hlavní podporu získávají demokraté mezi obyvateli velkých měst a hustě zalidněných území, které se koncentrují právě na pacifickém pobřeží a na severovýchodě Spojených států amerických.

Politologové zavedli pojem *červené a modré státy*. Nazývají tak ty státy, které mají tendenci v současnosti volit republikány, resp. demokraty. Lze najít jisté celkové charakteristiky států, které do jisté míry korelují

s volebními výsledky. Červené (republikánské) státy mají většinou vyšší podíl venkovského obyvatelstva s celkově nižším vzděláním a vyšší religiozitou (jde např. o tradičně konzervativní státy ve středu USA). Jak bylo řečeno výše, Američané z měst, multikulturní liberální společnost a oblasti s početně zastoupenými menšinami (Hispanci, Afroameričané) výrazněji podporují demokraty (modré státy). Je ovšem nutné dodat, že rozdíly nejsou zdaleka tak ostré.

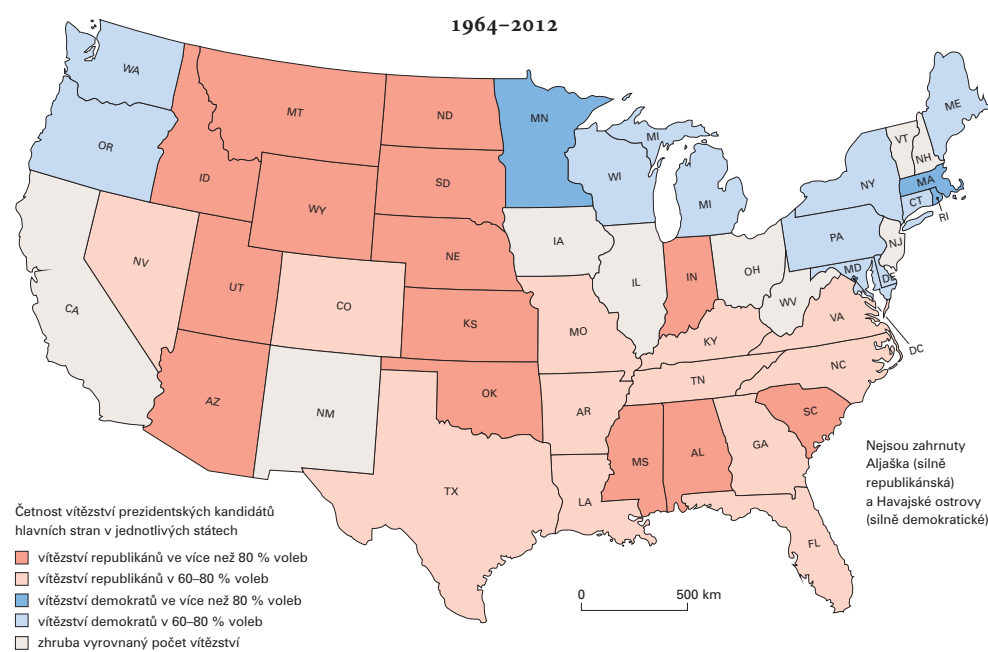
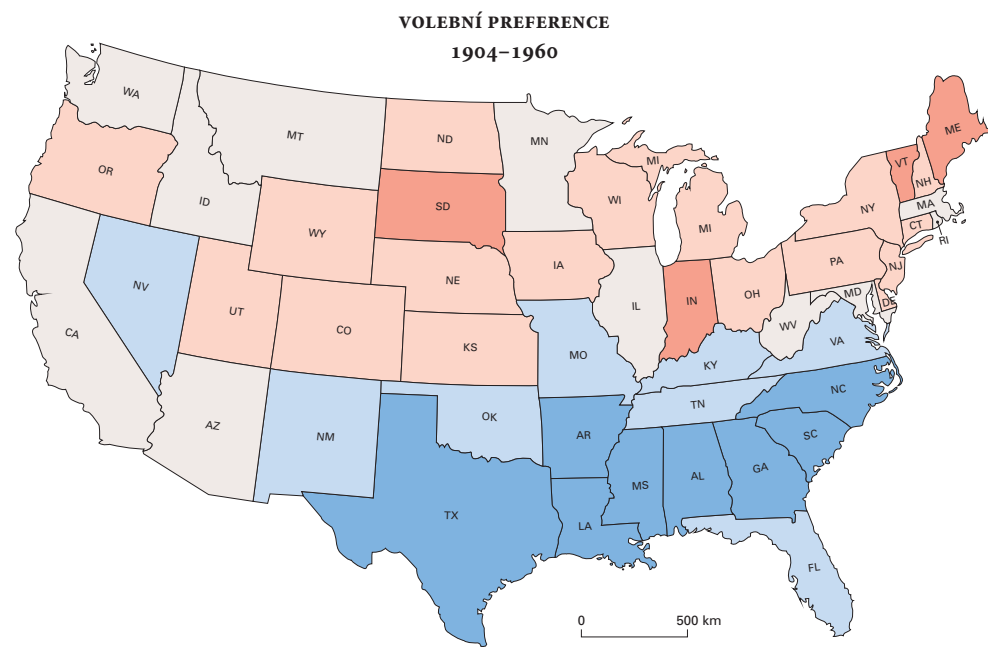
Za silné červené státy jsou považovány Aljaška, Idaho, Indiana, Jižní Dakota, Kansas, Nebraska, Oklahoma, Severní Dakota, Utah a Wyoming, které od zmiňovaných voleb v r. 1964 nikdy nevolily demokracii (kromě jediné výjimky Indiany – v té v roce 2008 vyhrál demokrat Obama). Dalšími silnými červenými státy (demokraty nevolily od r. 1976) jsou Alabama, Jižní Karolína, Mississippi a Texas. Naopak silnými modrými státy jsou Havajské ostrovy, na pacifickém pobřeží Washington, Oregon, Kalifornie, na severovýchodě New York, Pensylvánie, Vermont, Maine, Massachusetts, Connecticut, Rhode Island, New Jersey, Delaware, Maryland a na středovýchodě Minnesota, Wisconsin, Michigan a Illinois. Ojedinelým případem je D. C., kde zatím vždy vyhráli demokratičtí kandidáti.

V červených a modrých státech je o vítězi voleb prakticky rozhodnuto už měsíce před volbami a závěrečná fáze volební kampaně je tak honem za získání podpory jen v několika zbývajících (a mnohdy – z pohledu počtu volitelů – jen málo významných) státech (již měsíc před volbami v r. 2012 bylo dle průzkumů rozhodnuto ve 38 státech).

Obecně lze říci, že mezi lety 1904 a 2012 došlo k výrazné změně geografického rozložení voličských preferencí, na konci 20. století se stala charakteristickou vyrovnanost podpory obou hlavních stran a větší vyhraněnost příznivců obou táborů, o výsledku voleb nyní rozhoduje malá část nerozhodnutých voličů v několika málo státech. Vedle stranické příslušnosti hraje velkou roli i osobnost kandidáta – voliči oceňují především vůdčí schopnosti, zkušenosti a důvěryhodnost. Více než v minulosti hraje při výběru kandidáta roli také zahraniční politika USA a její směřování.

Změny zaznamenal i samotný úřad prezidenta – 20. století bylo ve znamení posilování jeho pravomocí, mimořádně se zvýšil jeho význam na poli legislativním, když se prezident ujal vedoucí role v legislativním procesu (návrhy zákonů, které předkládá Kongresu ke schválení).

Vzhledem k dominantní pozici USA, kterou v průběhu 20. století získaly (a současně posílily pozice jejich prezidenta), tak na začátku 21. století mají (a v dohledné době stále mít budou) volby amerických prezidentů mimořádný význam pro celý svět.

POZNÁMKY:

- 1) Při psaní jmen prezidentských kandidátů se řídíme českými zvyklostmi – uvádíme dvě obvyklá jména, při psaní jmen prezidentů uvádíme všechna jména, která prezident používal nebo používal.
- 2) Protože jsme podíly v grafech zaokrouhlovali na jedno desetinné místo, je možné, že jejich součet nebude vždy přesně roven 100.
- 3) Fotografie prezidentů jsme čerpali z volných zdrojů.

Pro zobrazení území Spojených států amerických jsme použili Albersovo plochojevné kuželové zobrazení.

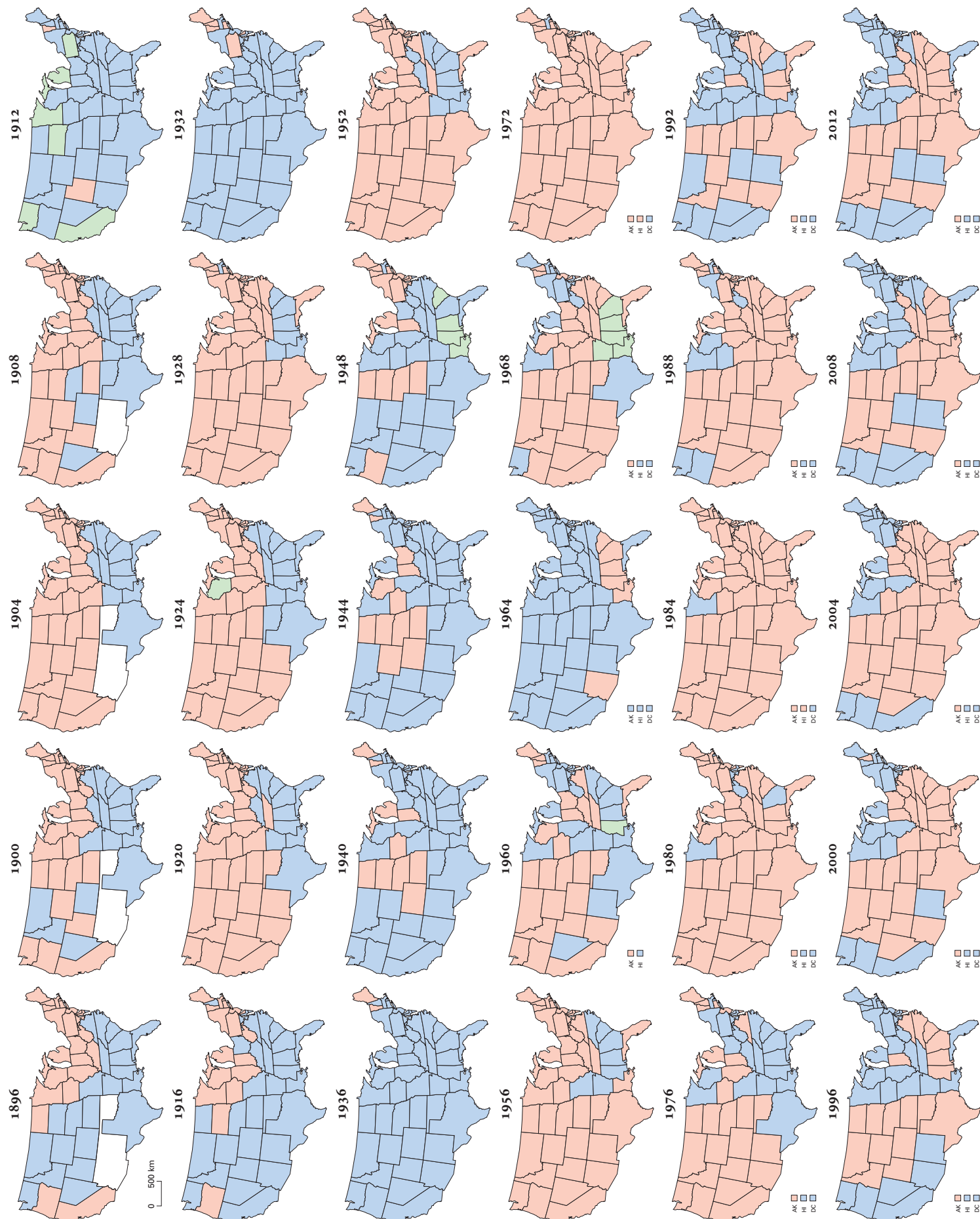
LITERATURA:

Barone, M., Ujifusa, G.: The Almanac of American Politics 1982: The President, the Senators, the Representatives, the Governors: Their Records and Election Results, Their States and Districts. Washington, Barone 1981, 1258 s.
 Dvořáková, V.: Spojené státy americké – společnost a politika. Libri, Praha 2002, 298 s.

Janda, K., Berry, J. M., Goldman, J., Huff, E.: Výzva demokracie. Systém vlády v USA. Sociologické nakladatelství (SLON), Praha 1998, 423 s.
 Klíma, M.: Volby a politické strany v moderních demokraciích. Nakladatelství Radix, Praha 2003, 273 s.
 Kostecký, T.: Volební systémy a politický konflikt v prostoru. In: Jehlička, P., Tomeš, J., Daněk, P.: Stát, prostor, politika. KSGRR PFF UK, Praha 2000, s. 242–262.
 Krejčí, M.: Jak se dělá prezident. Otakar II., Praha 2000, 201 s.
 Majstr, J., Mundil, S.: Washington do uzávěrky (prezidenti, novináři, kongresmani). Český spisovatel, Praha 1997, 559 s.
 Nevins, A., Commager, H. S.: Dějiny Spojených států. AMLYN, Klatovy 1994, 379 s.
 Purvis, T. L.: Encyklopedie dějin USA. Ivo Železný, Praha 2004, 575 s.
 Sandy, M. L.: Parties and Elections in America: The Electoral Process. Random House, New York 1987, 315 s.
 Schäfer, P.: Prezidenti USA. Mladá Fronta, Praha 1995, 539 s.
 Schantz, H. L.: American Presidential Elections: Process, Policy and Political Change. State UNY Press, Albany 1996, 258 s.
 Tindall, G. B., Shi, D. E.: Dějiny států: USA. NLN, Praha 2008, 904 s.

INTERNETOVÉ ZDROJE:

<http://uselectionatlas.org/>
<http://www.uselections.com/>
<http://www.presidentelect.org/>
<http://elections.gmu.edu>
<http://www.electoral-vote.com/>
<http://clerk.house.gov/members/electionInfo/>
http://www.archives.gov/federal_register/electoral_college/
<http://www.fec.gov>
<http://www.whitehouse.gov/>
<http://www.americanpresidents.org/>
<http://www.presidentusa.net/>
<http://memory.loc.gov/ammem/index.html>
<http://www.gop.org/>
<http://www.democrats.org/>
<http://en.wikipedia.org/>
<http://www.usconstitution.net/>
<http://www.findlaw.com/casecode/>
<http://usinfo.state.gov/usa/infousa/facts/>

■ vítězství republikánského kandidáta podle voličských hlasů ■ vítězství demokratického kandidáta podle voličských hlasů ■ vítězství kandidáta třetí strany podle voličských hlasů

Předkládáme čtenáři Atlas prezidentských voleb v USA, který zachycuje výsledky volebních klání za posledních více než sto let. Prezidentské volby v USA jsou zajímavé samy o sobě už od svých počátků, jejich význam pro světovou politiku je ale daleko větší ve století dvacátém, kdy se Spojené státy postupně staly velmocí číslo jedna, a jejich prezident je tak vnímán jako nejmočnější muž světa.

Výsledky voleb promítáme do map – zajímá nás geografické rozložení volebních výsledků, chtěli jsme zachytit přelévání sympatií k demokratickým a republikánským kandidátům na mapě Spojených států v průběhu století.

Ambicí našeho díla je přiblížit jedno z nejtradičnějších politických soupeření, seznámit čtenáře s jeho systémem a formou krátkých medailonů i s jednotlivými americkými prezidenty a událostmi jejich funkčního období.

